UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Juris Canonici Theoria Et Praxis, Ad Forum Tam Sacramentale quàm contentiosum, tum Ecclesiasticum, tum Seculare

Cabassut, Jean

Lugduni, 1698

XX. Prosequutio cæterarum Regularum Cancellariæ in Gallia vigentium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62355

Visual Library

Neque refert si tempore resignationis fuerit levis febricula, quæ non existimabatur periculosa; sufficit enim si secundùm verba regulæ decedat ex ea infirmitate: & plerumque mors sequitur ex infirmitate quæ principio levis, deinde ingravescit. Ibid. num. 5.

XIII. Summus Pontifex potest huic regulæ derogare, idque facere solet ad resignatarii petitionem, ita ut in Galliæ quoque Regno istiusmodi admittatur ob Papæ derogationem resignatio. Rebuffus ibid. glos. 2. à num. 24. ad 27. Charondas lib. 1. Pandect. cap. 12. Etiam in mensibus Graduatorum nominatorum. Rebuffus d. glos. 2. à num. 27. ad fin. Charondas lib. 1. Respons. cap. 20. & lib. 1. Pandect. cap. 12. Papo d. tit. de infirm. resignant. 2. art. 5. Chopinus lib. 1. de sacra Politia, cap. 5. num. 5. Quin etiam valet derogatio ista in præjudicium Indultariorum Curiæ Parisiensis, ut ex multis supremis Judiciis affirmat Bengeus de canonicis institutionum conditionib. §. 10. num. 14. Omnis enim res per quas causas constituitur, per easdem dissolvitur, cap. 1. de regul. jur. Ejusque est dissolvere cujus est & ligare, l. *Si puellæ*, D. de sponsalib. Et nihil tam naturale, quàm eodem genere quodcunque dissolvere, quo colligatum est, l. *Nihil tam naturale*, D. de regul. jur. Igitur cùm Papa jus condiderit, potest etiam circa idem jus ex æquitate dispensare.

XIV. Circa hoc tamen sciendum est, non esse locum derogationi aut dispensationi regulæ de viginti diebus in præjudicium ejus Ordinarii qui Cardinalitiâ dignitate præeminet. Docent enim Louetus litera *C*, cap. 15. Bengeus de canonicis institutionum conditionibus, §. 10. num. 17. & 18. & tit. de variis mod. acquir. benef. §. 10. num. 22. & 23. initum fuisse inter Paulum Papam IV. & Cardinales, ut in eorum ordinariæ collationis præjudicium neque Papa, neque Legatus dispensare valeant circa regulam istam. Iidemque affirmant indultum istud ac privilegium Cardinalium admissum fuisse & insinuatum in Magno Regio Consilio. Etenim immunitate digni sunt quos lateris Supremi Principis comitatus exornat, l. unica, Cod. de Præpos. labor.

CAPUT XX.

Prosequutio caterarum Regularum Cancellariæ in Gallia vigentium.

I. VIM habet pariter in Regno regula de publicandis resignationibus, sic statuens: *Item Dominus sic statuit & ordinavit, quod quæcumque Beneficia Ecclesiastica, sive in Romana Curia, sive extra eam resignata (nisi de illis factæ resignationes, si in eadem Curia, intra*

sex menses à data supplicationis, & non præstiti consensus computandos, si verò extra dictam Curiam factæ sint, intra mensem, ex tunc ubi talia Beneficia consistunt, publicatæ fuerint, vel possessio illorum ab eis quos id contingit, petita fuerit) si resignantes ita postmodum in eorundem Beneficiorum resignatorum possessione decesserint, non per resignationem, sed per obitum hujusmodi vacare censeantur. Collationes quoque, & aliæ quævis dispositiones illis tanquam per resignationem vacantibus factæ, & inde sequuta nullius sint roboris, vel momenti. Observa cum Flaminio lib. 2. de resignationib. quæst. 2. num. 12. & cum Azorio part. 2. lib. 7. cap. 24. quæst. 4. verba ista, *A data supplicationis, & non præstiti consensus computandos*, fuisse huic regulæ ex postfacto addita per authoritatem Pii IV. & Pii V. & Gregorii XIII. Antea enim concertabatur inter Doctores, undenam esset istud semestre inchoandum: de qua re apud Gomesium longissima extat disputatio, antequam verba illa essent huic regulæ addita.

II. Ratio regulæ istius est, ut evitetur multiplex collatio, quæ fieri posset ex ignoratione præcedentis, de qua agitur, resignationis & collationis. Præterea ut populo innotescat quis sit ejus Pastor, aut quis Ecclesiæ Minister, ad quem ubi fuerit, recurratur. Est enim utrimque mutuæ cognitionis officium, ut pastor suas oves agnoscat, juxta illud Proverb. 27. *Diligenter agnosce vultum pecoris tui:* & oves pastorem simul agnoscant & sequantur, dicente Domino nostro, Joan. 10. *Ego sum pastor bonus, & cognosco oves meas, & cognoscunt me meæ, & sequuntur me.* Alia item regulæ hujus causa est, ut evitentur illæ resignationes, quæ ideò occultè fiebant, ut resignanti facilis esset ad dimissum Beneficium regressus. Huic dispositioni conformantur subsequutæ Constitutiones Pii IV. & Pii V. in Gallia receptæ contra simoniacam confidentiam.

III. In Gallia tempus sex mensium, aut unius mensis hac regula præscriptum computatur à die admissæ resignationis, & non à die præstiti à resignante consensus. Papo lib. 3. tit. *Ad regul. de publicand. resign.* 1. art. 4. Charondas lib. 1. Pandect. cap. 12. Potest verò id tempus à Papa prorogari ad partis petitionem, etiam in Galliis. Boërius decis. 312. Papo dict. tit. art. 5.

IV. Quia verò dum Rex Franciæ confert per Regaliam, confert tanquam Ordinarius, provisiones ab eo concessæ publicandæ sunt intra mensem, ut sæpissimè judicatum fuit à Magno Consilio Regio. Charondas lib. 1. Pandect. cap. 12. Resignatio quoque à Legato admissa publicanda similiter est intra mensem. Charondas lib. 1. responsorum, cap. 18.

V. Liquet ex illis regulæ verbis, *ubi talia Beneficia consistunt*, fieri debere publicationem in loco Beneficii, sive fiat in ipsa Ecclesia, præsente populo, sive in foro, sive in publico auditorio, ad præsentiam sive Clericorum, sive Magistratuum, sive Ædituorum, quos vulgus Matricularios & *Marguilliers* appellat, sive multorum de plebe: has enim singulas publicandi

blicandi formas admittit & probat Rebuffus p.3. tit. *Ad regul. de public. resignat.* glos.10. Et si sit impedimentum ex peste, bello, aut ex ipsius oppositæ Partis factione, vel ex justo metu, fieri potest publicatio in vicinia, juxta cap. *Quosdam*, & cap. *Quanto*, de præsumption. Rebuffus d. loco, num. 9. Ritus & forma publicationis hæc est communior & certior, si Notarius convenienti & publico in loco, præsertim (si fieri commodè potest) in Ecclesia, spectante & audiente multitudine, voce elata dicat, resignationem talis Beneficii à tali factam fuisse admissam à Papa, vel Legato, vel Ordinario, qui talem de hoc Beneficio providit; idque scripto constare, quod habet ad manum. Deinde publicationis istius actum expedit sua manu & duorum saltem testium subsignatione communitum.

VI. Non est huic regulæ locus si resignatarius suam purgaverit moram, ipsamque resignationem publicaverit etiam post semestre, vivente adhuc tamen resignante. Papo loco cit. art. 6. Charondas lib. 1. re[illegible]sorum, cap.21. Bengeus de canonicis institutionum conditionibus, §.10. num.23. & 24. Ad hoc verò requiritur ut ista publicatio diem mortis resignantis præcesserit. Licèt enim ante obitum facta sit publicatio moræ purgativa, si tamen eodem die facta sit primùm publicatio, & mox insequuta fuerit mors ipsa resignantis, nihil proderit talis publicatio, & invalida censebitur, juxta Charondam loco cit. & Rebuffum ad tit. de publicand. resignat. glos.13. num.10. & 11. Quod si aliter quàm per resignationem Beneficium vacet, non est necessaria ista publicationis solennitas, quam jus requirit in solis resignationibus ut necessariam.

VII. Quæritur utrum huic r[illegible]ulæ locus sit, non solùm in simplici resignatione, verùm etiam in Bene[illegible]orum permutatione? Probabilior est apud Doctores Gomesii responsio affirmativa, & apud Doctores Gallicanos receptior: cui evidens ratio suffragatur, quia permutatio nihil est aliud, quàm geminata & reciproca Beneficiorum resignatio. Quod autem in uno præscribitur, idem peræquè in pluribus statuendum, l. *Singularia*, D. si cert. pet. Secundò, quia regulam istam patet ideò esse sancitam, ut occurratur fraudibus, quæ in resignationes clandestinas irrepunt, ne scilicet resignantes post admissam resignationem in Beneficium resignatum se denuò ingerant, & ne faciliùs minimè ad se pertinentis Beneficii munia & fructus sibi vendicent, néve Prælati in dignoscendis subditarum Ecclesiarum Ministris decipiantur ac errent; & ne circumveniantur plebes in recipiendis Sacramentis ac ministeriis Beneficio annexis. Fit etiam fraus habentibus Expectativas, dum expectato in quod jus habent Beneficio frustrantur, quod proprietarii obitu jam vacare potuit, dum intrusus illud occupat. At verò eadem, imò majora emergunt incommoda, utpote duplicata, in permutationibus clandestinis.

VIII. Quæritur utrum hæc eadem procedat regula in Beneficiis pariter commendatis?

commendatis ? Approbamus Gomesii responsionem quæsit. 4. distinguentis inter commendas ad tempus certum limitatas , & eas quæ concessæ sunt ad vitam, seu perpetuas. Primæ sunt ad Ecclesiæ utilitatem institutæ : secundæ non ad Ecclesiæ , sed Commendatarii emolumentum. Istæ titulis æquiparantur , & publicandæ sunt ; non verò primæ.

IX. Præterea quæritur , an eadem regula vim habeat in Consistorialibus Beneficiis ? Placet negativa Gomesii responsio quæsit. 5. Cùm enim istius generis Beneficia in Consistorio ad præsentiam Principis renuntientur , satis ea ratione publicantur , argumento legis *Omnium* , C. de testam. *Omnium* , inquit , *testamentorum solennitatem superare videtur, quod insertum merâ fide precibus , inter tot nobiles , probatasque personas , etiam conscientiam Principis tenet.*

X. Quanvis autem regulæ contextus loquatur disjunctivè , *si resignationes publicatæ fuerint,vel possessio ab eis quos id contingit, petita fuerit* ; quæ causa est ut Gomesius comment. in hanc regul. affirmet alterum ex his duobus sufficere: Praxis tamen Gallicana hoc exigit, ut utrumque sejunctim fiat , scilicet publicatio resignationis , & sumptio possessionis , ut admonent Rebuffus in suis ad hanc regulam commentariis , & cum eo Bengeus loco citato. Et utique in Regno Galliæ tempus præfixum ad sumendam possessionem non est unius mensis aut semestris , sicut ad publicandam resignationem , sed triennii. Publicatio itaque fit per publicam literarum exhibitionem , atque insinuationem apud acta publica , & petitionem possessionis Beneficii , ut ibidem Rebuffus observat. Sed si ad publicandum aut exhibendum in loco ubi situm est Beneficium , non sit tutus accessus, aut apud Ordinarium , aut si Capitulum nolit admittere , sufficiet eo casu publicatio & protestatio facta apud Notarium cum duobus aut tribus testibus , quæ in tabulas publicas redigatur.Ita statuit Gallicum Edictum de parvis Datis , art.13. juxta Rebuffum ad hanc regul. glos. 9. aliosque Gallicanos Jurisconsultos.

XI. Agendum nunc de Regula Cancellariæ de annali possessore , sic statuente : *Item sanctus Dominus noster , ut improbi motus lites exquirentium reprimantur , voluit & ordinavit , quod quicumque Beneficium Ecclesiasticum tunc per annum immediatè præcedentem pacificè possessum,& quod certo modo vacare prætendit, deinceps impetraverit, nomen , gradum & nobilitatem possessoris ejusdem, & quot annis ipse possedit,& specificam & determinatam, ex qua clarè cōstare possit quod nullum ipsi possessori in dicto Beneficio jus competat,causam in hujusmodi impetratione exprimere,& intra sex menses ipsum possessorem in judicium evocari facere,causamque ex tunc desuper infra annum usque ad sententiam definitivam inclusivè prosequi debeat & teneatur. Alioquin impetratio prædicta, & quæcunque inde sequuta nullius extent firmitatis , & idem impetrans de damnis & interesse possessorem prædictum propterea contingentibus ei satisfacere sit adstrictus.* Regula ista nullum annali possessori jus attribuit, vel titulum, nec

eundem

eundem à peccato (si quod contraxit) eximit: sed ei tantùm suppeditat exceptionem adversus actorem, atque repulsam, si quæ hîc mandantur non servaverit. In quo differt à regula de pacifica triennali possessione, quæ novum jus ac titulum impertit, ne quis deinceps litibus divexari possit, cùm annalis possessor hoc unum habeat, ut non ei lis intentetur, nisi servatis ab actore præfatis conditionibus.

XII. Regula hæc procedit in collationibus à Papa vel à Legato factis, non autem ab Ordinariis, ut docet Gomesius in hanc regulam, q. 9. & Azorius p.2. lib. 7. cap. 34. quæst. 5. Huic quoque regulæ Pa_ & Legatus derogare possunt per has clausulas: Quod verus vacationis modus pro expresso habeatur: aut, Quod major expressio non obstante dicta regula suppleatur.

XIII. Quod verò eadem Regula statuit, ut intra sex menses possessor in jus vocetur, & ut intra annum lis terminetur usque ad sententiam definitivam, diversa his est Gallicana Praxis ex Caroli IX. Edicto Aurelianensi, art.4. & Henrici III. Edicto Blesensi, art.46. itemque Melodunensi, art.17. Scilicet ut contra devolutarium lis intentetur intra tres ab adepta possessione menses, electo priùs ab actore domicilio, & data, consignatave pro litis sumptibus satisdatione: atque ut intra biennium lis instruatur, alioquin repellatur actor. Qui tamen excusabitur si legitimum intervenerit in prosequenda lite impedimentum, aut si reus non petierit satisdari ante litis contestationem. Hæc enim exceptio, sicut reliquæ dilatoriæ aut declinatoriæ, in ipso litis limine apponenda est, l. final. C. de exceptionib.

XIV. Exploranda nunc est Regula de triennali possessore: *Voluit & ordinavit Dominus noster, ut si quis quæcumque Beneficia Ecclesiastica, qualiacumque sint, absque simoniaco ingressu, ex Apostolica vel Ordinaria collatione per triennium pacificè possederit, si se non intruserit, super hujusmodi Beneficiis molestari nequeat, necnon impetrationes de Beneficiis sic possessis factas, irritas & inanes censeri decrevit.*

XV. Hæc ipsa Juris dispositio habetur pariter in Concordatis initis inter Leonem Papam X. & Franciscum I. Galliæ Regem, tit. de pacificis possessoribus. Cæterùm non juvatur hoc privilegio Regularis Clericus qui seculare Beneficium triennio pacificè possederit. Illa namque triennii possessio non potest statum & incompatibilitatem mut. e Beneficii, ut multis & solennioribus Senatusconsultis judicatum refe_nt Montolonus cap.122. Brodeus ad Louetum lit. *B*, cap.12. Pastor lib.3. tit. ult. num.25. Despeisseus tit.11. sect. 3. num. 6. Idemque statuendum de Seculari, qui triennio regulare Beneficium possederit in titulum, nisi status Beneficii fuerit annorum quadraginta præscriptione mutatus, cap. *Cùm de Beneficio*, de Præbend. in 6.

XVI. Olim jus Regaliæ ab hac Regula liberum erat; reservatio enim

vacantis in Regalia Beneficii durabat annos triginta, ſecundùm Conſtitutionem Ludovici XII. atque ita docent veteres Francici Juriſconſulti Rebuffus, Papo, & alii. Verùm ſucceſſit Edictum Henrici IV. anni 1606. quo Regula iſta ad Regaliam extenditur, & declaratur proviſum quemque poſt triennii poſſeſſionem tutum eſſe contra Regaliſtas. Vide Brodeum ad Louetum lit. *V*, num. 2.

XVII. Ad triennium iſtud pacificæ poſſeſſionis non poteſt conjungi tempus præceſſoris cum tempore ſucceſſoris; ut ſi hic biennio poſſedit, non poteſt confe. ad ſuum biennium annum poſſeſſionis præceſſoris ſui: quanvis in poſſeſſionibus rerum profanarum conjungi ſoleant ex juris diſpoſitione tempora duorum ſucceſſivè poſſidentium, ad complendam præſcriptionem. Ratio hujus differentiæ in promptu eſt, quia in materia profana poſſeſſor jus habet à ſuo authore, ideóque utitur acceſſione temporis ejus, l. *Pomponius*, §. *Cùm quid*, D. de acquir. poſſeſſ. At in Beneficiis poſſeſſor jus habet non à præceſſore, ſed à Collatore; ideoque amborum tempora jungi non poſſunt. Ita docent Gloſſa Pragmaticæ Sanctionis, tit. de pacif. poſſeſſ. Gomeſius in regulam iſtam, quæſt. 13. Mainardus lib. 1. cap. 64. Rebuffus tract. de pacif. poſſeſſ. num. 321.

XVIII. Qui ſimoniacè Beneficium accepit, non juvatur iſtâ Regulâ, cùm expreſsè talem excludat. Imò verò qui per alterius ſimoniam, quam ignorabat, proviſus fuit, ſtatim atque reſciverit, tenetur ſic acquiſito Beneficio ſe abdicare, can. *Præſentium*, 1. quæſt. 5. cap. *Ex inſinuatione*, de ſimon. Attamen Gomeſius ad hanc regul. quæſt. 12. & Rebuffus tract. de pacif. poſſeſſ. num. 243. Loccius deciſ. 225. affirmant ſimoniacè proviſum ſine ſua notitia vel culpa gaudere privilegio triennalis poſſeſſoris, cùm habeat cum bona fide titulum coloratum. Cæterùm cùm ipſa regula generaliter & indiſtinctè excludat ſimoniacum ingreſſum, crediderim potiùs non poſſe juvari niſi decennii poſſeſſione, ſecundùm Mainardum lib. 1. cap. 58. Charondam in ſuis obſervat. ad regul. Cancel. ad verbum *Beneficium*, & lib. 1. reſponſorum, cap. 44.

XIX. Si quis ob juſtum impedimentum, cùm vellet, non potuerit iſtam interrumpere triennalem poſſeſſionem, quale eſt tempus hoſtilitatis, captivitatis, epidemiæ, diutini morbi; ei tamen ſubvenitur ut triennalem poſſeſſorem poſſit judicio convenire, dummodo triennio illo vel ſemel de ſuo jure & intention proteſtatus ſit eo modo quo potuit, ſive coram ipſa Parte, ſive coram Judice loci per Notarium cum duobus teſtibus: quæ proteſtatio ipſi Parti intimanda eſt, niſi publica impediat calamitas; alioqui enim non interrumperetur triennalis præſcriptio, cap. *Cauſam*, de elect. & l. *Cùm quidam*, D. de appellation. His ſuffragantur Bononienſia Concordata, tit. de pacif. poſſeſſ.

XX. Si quis à me permutatum Beneficium evincat, potero alterum à me per commutationem abdicatum Beneficium, etiam à triennali pacifico

cifico possessore repetere, juxta cap. *Si Beneficia*, 20. de præbend. in 6. Duarenus de Benef. lib. 7. cap. 12.

XXI. Sine titulo saltem colorato præscriptio ista triennalis jus nullum tribuere valet, juxta concordata Bononiensia, tit. de pacif. possess. His consonat cap. 1. de regul. jur. in 6. Beneficium Ecclesiasticum non potest licitè sine canonica institutione obtineri. Possessio itaque illa triennalis non attribuit titulum, sed illum roborat, qui alioquin invalidus esset. Titulus verò coloratus est, qui speciem habet justi & canonici tituli; sed tamen per se inutilis est, & inefficax ad juris attributionem, propter aliquod juris impedimentum. Et sine titulo, vel justo & canonico, vel saltem colorato, triennalis possessor habetur pro intruso. Papo lib. 8. placitorum, tit. 9. Antonius Faber in suo Codice, lib. 1. tit. 2. definit. 5. Ut discernatur titulus coloratus à non colorato, qui sanè ad hujus Regulæ beneficium non pertineret, Gomesius ad hanc regulam, quæst. 27. sapienter asserit, possessionem illam titulo niti colorato, ubicumque defectus non inest in conferente; sed si conferens caret potestate, nullum fore titulum coloratum, sed prorsus irritum ac inanem, ut si conferens sit laïcus, aut si sit Episcopus alienus, tunc ab illo provisus censebitur intrusus, neque poterit istius Regulæ præsidio juvari. Idem docet Rebuffus tract. de pacif. possess. num. 45. * In summa Rebuffus tract. de pacif. possessor. num. 206. & seqq. docet, spurium, laïcum, fœminam, digamum, conjugio alligatum, hæreticum, corpore vitiatum, Clericum sæcularem regulari, aut regularem sæculari Beneficio provisum, homicidam, excommunicatum, aliosque irregulares non posse juvari regulis sive annalis, sive triennalis possessionis pacificæ. Non enim jura Ecclesiastica illos intendunt favoribus prosequi, & à gravioribus irregularitatibus eximere, quas eadem jura iis qui graviorum delictorum rei sunt inflixere. Hæc eadem docet pariter Azorius part. 2. lib. 7. cap. 35. Et prorsus indignum ac perniciosum esset, si Prælati cum gravissimo Ecclesiarum scandalo tolerare cogerentur quoscumque procaces, irregulares, scandalosos & incorrigibiles, in ipsis etiam sacratioribus Sanctæ Ecclesiæ ministeriis.]

XXII. Alia receptissima, utpote manifestam referens æquitatem & justitiam, Regula Cancellariæ est de non tollendo jure alteri quæsito: quâ sancitur, ut si Papa aliquam Præbendam à se alicui adhuc viventi collatam alteri de novo conferat, nec ille cui priori contulit, fuerit juridicè depositus, secunda ista collatio prorsus irrita sit. Et conformatur juri communi, quo rescriptum secundum ab aliquo in uno eodemque negotio obtentum in præjudicium antecedentis rescripti ab altero obtenti, invalidum sit, & præsumatur indubitanter subreptitium, cap. *Cæterùm*, de rescript. cap. *Cùm olim*, de sent. & re judic.

XXIII. His subjungimus in Gallia quoque receptam Cancellariæ Regulam de verosimili notitia, quæ collationem vacantis per obitum Beneficii

neficii reddit invalidam, si inter obitum & collationem non interfuerit sufficiens intervallum ad habendam obitus notitiam, eamque collatori notificandam. Et procedit hæc Regula in quibuscumque collationibus, tum Apostolicis, tum Ordinariorum. Deselva 3. p. quæst. 46. Renatus Chopinus libro de sacra Politia, cap. 3. num. 16. & Philippus Decius consil. 398. Alioqui nulla est collatio: & valet Regula ista non solùm in vacatione per obitum, sed etiam in vacatione per sententiam depositionis aut privationis: à qua sententia, quemadmodum & à momento obitus, decurrere incipit tempus verosimilis notitiæ, habita ratione locorum distantiæ.

XXIV. Ne fraus ulla huic Regulæ fiat, cautum fuit Edicto Francisci I. anno 1539. ut in Ecclesiæ tabulario conscribatur dies sepulturæ defuncti Beneficiarii, cui subscribat Parochus, aliusve Superior Ecclesiæ, necnon Publicus Notarius, art. 50. & 51. Jubet insuper art. 54. domesticis defuncti Beneficiarii sub pœna corpori infligenda, ut Ecclesiæ sincerè significent diem ac horam obitus. Ac ipsis corporis recelatoribus laïcis pœnam mortis indicit. Clericos autem cadaveris recelatores, aut recelationis cooperatores & conscios excludit penitus à quibuscumque defuncti Beneficiis, mandatque Judicibus ut mulctas pecuniarias eisdem infligant, art. 55.

*CAPUT XXI.

De jure Præventionis: de partibus Supplicationis beneficialis, & de Signaturis.

I. POTESTATE gaudet Summus Pontifex in collatione Beneficiorum Ecclesiasticorum quoslibet Ordinarios præveniendi; adeò ut si ambiguum sit quænam fuerit prior provisio, an Papæ, an Ordinarii circa idem pluribus collatum Beneficium, præferendus quidem ille sit qui prior inivit possessionem. Sed si hoc quoque ipsum sit ambiguum, aut si neuter possessionem adivit, præferendus ille sit, qui à Majori, hoc est Apostolica Sede provisionem habuit, cap. *Si à Sede Apostolica*, de præbend. in 6. Jus istud omne aboleverat Concilium Basileense, & in eo procusa Sanctio Pragmatica, tit. de collation. §. *Item circa*, eo quòd omnia referret ad electionem, & non ad unius arbitrium. Sed per Concordatum jus istud præventionis revixit, tit. de Mandatis Apostolicis, §. *Declarantes*.

II. Hoc idem jus Ordinarios præveniendi competit pariter Legatis Apostolicis in provinciis sibi commissis, d. cap. *Si à Sede Apostolica*. Sed non